

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу і посмертно відзначені державними нагородами.

*Ещё один в небесной выси,
Ещё один ушёл так рано.
В груди моей нет больше сердца –
Незаживающая рана...
Я не прошу и не забуду
Солдат могилы неизвестных
Их где-то плачущие мамы,
Их жёны, девочки-невесты...
Я не прошу и не забуду,
Как ждали мы, когда искали
Под Иловайском тело сына
И как его мы отпевали...*

Ці рядки написала Євгенія Леонідівна Пелипенко, мати загиблого в «іловайському котлі» бійця БМПСОП «Дніпро-1» Дмитра Пелипенка, якого під час спілкування з журналістом «Моментів» називає просто і ніжно: «Дімочка». Вона зізнається:

– Здається, я можу розповідати про сина годинами... Хоча, коли починаю згадувати, думати слюзи...

Дмитро народився 2 лютого 1978 р. в Ленінграді, де тоді навчався на авіаційному факультеті Військово-Морської академії імені Маршала Радянського Союзу А. А. Гречка його батько, Микола Іванович Пелипенко – кадровий офіцер радянських Збройних сил, військовий льотчик (1993-го він завершив 33-літню кар'єру вже в лавах ЗС України у званні полковника, здобувши статус ветерана військової служби).

1983 року, коли батько проходив службу в Миколаївському гарнізоні, Дмитро пішов у перший клас місцевої середньої школи № 56. За словами матері, хлопець змалку багато читав, особливо цікавився історією, географією, іноземними мовами, виявляв романтичну вдачу та самостійність, намагався довести рідним, що відбувся як особистість, влаштувавши сам собі досить жорсткі випробування. Наприклад, ночував у лісі сам, а якось пішов з дому й кілька днів жив на сусідній деревообробній майстерні – допомагав тамтешнім робітникам, сказавши їм, що в нього канікули...

– Дімочка ріс виваженим і дуже тактовним, він вмів спілкуватися з людьми з різних верств суспільства, – розповідає Євгенія Леонідівна. – Друзі дитинства

Указом Президента України від 14 листопада 2014 р. міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення ГУМВС у Дніпропетровській області «Дніпро-1» молодший сержант міліції Дмитро Пелипенко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

згадували: «Він був сміливий і дуже надійний...». Завжди ставав на захист тих, хто слабший за нього. Одного разу, перебуваючи на відпочинку в піонерському таборі, Діма захистив малюків від місцевого хулігана, який був старший та сильніший за нього. Провчив його так, що той хлопчина потім обходив табір стороною (мені про це згодом розповіли піонервожаті), і за це здобув у таборі прізвисько «Шаолінь»...

У шкільні роки Дмитро був завзятий спортсмен: відвідував секцію з боротьби. Крім того, у хлопця, який виріс буквально в батька на аеродромі, «в крові» була любов до неба – з 11 літ займався парашутним спортом, у 1992–1994 рр. навчався на парашутному відділенні Миколаївського авіаційно-технічного спортивного клубу «Ікар», виконав 20 стрибків з парашутом.

Закінчивши 1994-го школу, Дмитро прагнув вступити до військового льотного училища, але через те, що йому тоді ще не виповнилося 17 років, подав документи до Кременчуцького вертолітного училища цивільної авіації. Однак за два роки сталася трагедія: внаслідок нещасного випадку юний курсант дістав тяжку травму голови, що призвела до часткової втрати зору одним оком...

Дмитро був комісований і відрахований з навчального закладу, проте цей удар долі не зламав його: після лікування, вивчивши напам'ять табли-

цю для перевірки зору й приховавши наслідки травми на медичній комісії у військовому комісаріаті, того ж року хлопець добився призову на строкову військову службу, та ще й до аеромобільних військ ЗСУ! З дислокованої тоді в місті Болграді Одеської області 1-ї аеромобільної дивізії він був звільнений у запас з посади командира відділення у військовому званні «молодший сержант».

Потому Дмитро жив у Миколаєві, працював в охоронних фірмах (захоплення сучасною електронікою поступово стало його професією), заочно навчався в місцевому філіалі Москов-

ського державного університету, але на другому курсі покинув навчання. З 1999 року жив і працював у Дніпропетровську, де знайшов щастя: у липні 2009-го побрався з коханою Наталією. Вільний час присвячував підкоренню неба: займався польотами на мотодельтаплані.

Під час Революції Гідності, у березні 2014 року, Дмитро Пелипенко записався до дніпропетровської Самооборони, ставши координатором Красногвардійського району, у вільний від роботи час разом з іншими активістами чергував на блокпостах. Одна з учасниць тих подій Ірина Серьогіна згадувала в соцмережі: «Сьогодні поховали Дімку. Коли надійшла звістка, що він загинув, я так і не змогла змусити себе хоч щось написати в пам'ять про нього, дуже хотілося сподіватися, що це помилка. До останнього не вірилося. Він був одним із найсвітліших людей, які зустрічалися мені в житті. Добрий, благородний, з особливим почуттям гумору.

Більшість моїх спогадів, пов'язаних з війною, так чи інакше стосуються Дмитра. Я пам'ятаю, як ми познайомилися на початку весни. Перша ніч існування блокпоста на трасі до Дніпропетровська. Там тоді ще не було нічого: ані бункера, ані мішків, ані бетонних блоків. Лише купа піску, джбк з вогнищем, ліс з обох боків

Остання зустріч Дмитра з дружиною Наталією, 21 серпня 2014 р.

Дмитро Пелипенко – активіст Самооборони на блокпосту під Дніпропетровськом

дороги й ми. Багато хто називав це даремною витратою часу та людського ресурсу. Але ми знали, що наша мета – попередити хлопців у місті в разі появи „гостей”, ну й, звісно, заспокоїти жителів – показати, що ми пильнуємо.

І ось там, вночі на трасі, навколо залізної діжки, всі ділилися, як вони «докотилися до життя такого», а Дімка, зі властивим йому гумором, заявив: я взагалі-то тут лише щоб згадати армію, тож, якщо щось станеться – шукайте мене в найближчих заростях. Та коли „якщо що” сталося, зробив крок і став між мною й потенційною небезпечкою. Тривога виявилася помилковою, а

дружба, що зародилася – справжньою. Ще, вже значно пізніше, він навчив мене зручно чіпляти пасок до автомата. Відкрив мені хитрість, як зручніше цілитися двома очима. Джгут, маскування... я можу згадувати всю ніч. Спасибі за все, Пілот. Спи спокійно, Герою...».

Згодом, відгукнувшись на заклик Дніпропетровської облдержадміністрації, Дмитро пішов на службу до новоствореного БПСМОП «Дніпро-1», обійнявши посаду мільйонера й доставши особистий позивний «Пілот». Колеги також іменували його «Безпілотник» – за те, що він приділяв багато часу і зусиль

проекту оснащення підрозділу безпілотними літальними апаратами.

З 18 липня 2014 р. молодший сержант міліції Пелипенко брав участь у бойових діях у районі АТО, невдовзі разом із побратимами опинившись в епіцентрі збройного протистояння – у щойно визволеному і знов оточеному сепаратистами та регулярними російськими військами Іловайську. У розпал боїв за місто Дмитро в телефонному інтерв'ю одному з телеканалів повідомив: Іловайськ перебуває під постійним вогнем ворожої артилерії (при цьому він досвідченим оком помітив у небі найновіший російський «безпілотник», за допомогою якого корегувалися обстріли), проте зазначив, що захисники міста утримують позиції «завдяки вмільним діям наших артилеристів...».

Востаннє він зателефонував дружині близько сьомої ранку того страшного дня, 29 серпня. Розповів, що вороги обіцяли «зелений коридор» для виходу з Іловайська, мовляв, «чекай на мене...». Наталія чекає на Дмитра й досі, навіть після того, як її коханий упокоївся на дніпропетровському кладовищі, поруч із багатьма іншими захисниками України, відомими й тими, чий імена тимчасово залишаються невстановленими, і після того, як 15 січня їй було вручено посмертну нагороду – орден «За мужність»...

Євгенія Леонідівна навела рядки з листа ще однієї дніпропетровської активістки, Світлани

Додатко: «Всім нам тепер дуже важко, але я пам'ятаю слова Дімона: „Дівчатка, не здумайте ніколи плакати, що б не сталося, тому що ми там боремося і вмираємо для того, щоб ви тут могли гуляти, веселитись і насолоджуватися життям”. Я тоді його назвала дурником і сказала, щоб не говорив дурниць, але ж Дімошка попереджав, що буде боляче, він не хотів, щоб ми плакали...»

Від себе можу вам сказати, що Діма останні півроку свого життя був щасливий: йому справді подобалося те, чим він займався. Пригадую, був дуже засмучений, що не зможе літати в 2014 р. через обмеження на підйоми в повітря на літальних апаратах – сумував він лише з цього приводу.

І ще: повірте, не минає і дня, щоб ми його не згадували, і не тому, що так треба, а тому що постійно таке враження, що Діма десь поруч і спогади про нього приходять самі собою. Я справді дуже рада, що познайомилася з Дімоном, хоч і дружили небагато, але це було трохи варте. Дімошка в наших серцях назавжди...».

М'я Дмитра Пелипенка нині носить сотня Самооборони Дніпропетровська. Дружина Дмитра після його загибелі стала волонтером, нині вона працює координатором з питань лікування та реабілітації поранених у районі АТО військовослужбовців і правоохоронців, надання їм психологічної та юридичної допомоги. «Вона чудова людина, розумниця і красуня, моє життя і моя любов...» – з гордістю говорить про Наталю Євгенія Леонідівна Пелипенко, яка нині постійно спілкується у «Фейсбуку» з невісткою та іншими матерями й дружинами полеглих бійців «Дніпра-1». Розраду від страшної втрати мати Дмитра також знаходить у турботі про чоловіка, здоров'я якого похитнулося після загибелі сина, у любові до старшої доньки та двох онуків, а ще – у віршах, які Євгенія Леонідівна присвячує пам'яті Дмитра та всіх загиблих:

*Воїни света, в небо ушедшие,
Злу вы войну объявили свою.
Землю оставили, к солнцу и звёздам
Вы унесли о свободе мечту.
Боже, прими их к себе в своё
воинство,
В страшном бою они жизнь не
спасли,
За свою землю, за свою родину,
За Украину они погибли...*

Підготував **Сепрій КОВАЛЕНКО**, «Моменти»